

lijkheid hun goede verstandhouding zou kunnen redden. Maar zijn gevoelens schokten haar, de vrees voor zijn mogelijke ontrouw maakte haar niet fel jaloers, alleen treurig en teleurgesteld en wat hij zou kunnen zeggen of doen bleef er altijd naast.

In de eerste jaren van hun samenleven, van verloving en huwelijk, stemde de liefde haar poëtisch, om die liefde's wil hield ze enthousiast van bloemen en liedjes; daarna luwde de opgewondenheid, doch ze hield met bestendige zin van een zachte orde van dingen. — 'Heidin' noemde hij nu bij zichzelf een der vrouwen die hem bijzonder boeide, om een tegenstelling te hebben met zijn vrouw, die schuw en zedig was, ietwat als een non.

Wat in deze tijd opwoog tegen zijn neigingen voor anderen was niet zijn vrouw's bekoorlijkheid die hij nog wel zag, doch niet meer als vroeger waardeerde, en niet de aanvalligheid van de kinderen, die in zijn oogen nu egoïste, nog gesloten wezentjes waren, doch 't onuitgesproken leed van alle drie. Van de kinderen het misschien maar beuzelachtige verdriet van vaag vermoeden, — toch, wie weet, misschien meer, — en van zijn vrouw een lijden dat, 't mocht groter of geringer zijn, altans boven haar kracht ging, haar kromde. Want hij zag nu altijd iets gebogens in haar houding, hij zag het zelfs als ze zich nog jong en veerkrachtig oprichtte, hij vond het iets zwaks en ziekelijks van zichzelf dit zo te zien, doch hij ontweek reeds de ontmoetingen met Trees, de 'heidin', zonder dat hij ten opzichte van haar iets in zichzelf had besloten of overwonnen.

Toen gebeurde een groot, verbijsterend voorval in zijn leven. Hij reed met Johanna en Lies in zijn auto naar stad, de wagen gleed licht, hij hield van rijden en het was voorjaar, hij had een lichamelijk zeer behaaglijk gevoel van veerkracht en vrijheid. Natuurlijk was het besef van zijn in eentonigheid vervloeiende levenskracht niet veraf, hij wist reeds tot afmattends toe dat de wellust van zo'n uitgang in de morgen nooit de dag door duurde en hij had voor dit feit reeds zijn humoristische, ietwat grimmige glimlach. Hij reed matig snel en hij reed steeds goed, er was geen levendig verkeer op zijn weg. Bij een bocht kwam een motorrijder te voorschijn die iets sneller reed dan hij, doch hij zag deze intijds, hij week wat uit en reed onberispelijk. Hij herkende ook de motorrijder: een dokter die sedert kort bij hem in de buurt woonde en Frederiks heette, hij leek een nog jong en zeer ernstig man, hij had een drukke praktijk overgenomen en won snel een goede naam als dokter. Zijn uiterlijk deed aan de studeerkamer denken. Van Murten sprak verleden jaar met zijn vrouw over deze nieuwe dokter in verband met een ongesteldheid van haar, en een dag of wat later liep hij 's avonds met een paar logees langs hun huis. — 'Die met de bril op,' had hij haar aangeduid. IJverig was deze dokter en zijn vak zeer toegewijd. Ook reed hij geoefend en goed, ofschoon zijn uiterlijk niet sportief was. Doch tot intense schrik van Van